

STABYHOUN

Oprindelsesland: Holland

- Anvendelse:** Stående jagthund. En meget alsidig hund. Racen kan bruges til alle former for jagt og er god til at fange muldvarp og ilder.
- Klassifikation:** FCI Gruppe 7 (Stående jagthunde),
Sektion 1.2 (Kontinentale stående jagthunde af Spaniel-type).
Uden brugsprøve
- Historie:** Stabyhoun er i familie med Drentsche Patrijshond og Heidewachtel. Racens navn skyldes formentlig dens alsidighed. Ordet Stabyhoun kommer fra "sta mij bij" eller "stå ved mig" mens Houn er det frisiske ord for hund og udtales "houn". Stabyhoun stammer oprindeligt fra de frisiske skovområder. I begyndelsen af det 20. århundrede blev Stabyhoun og Wetterhoun ofte krydset med hinanden. Dermed var der risiko for at miste begge racers særpræg. I 1938 begyndte en gruppe entusiaster fra The Kynologenclub Friesland at renavle de to racer, og i 1942 blev begge racer officielt anerkendt. Vigtige personer, der medvirkede til denne proces, var: J. Bos, T. van Dijk, B. de Graaf og W. Hoeksema. Den første standard blev udgivet d. 10. februar 1944. I 1947 grundlagdes The Dutch Association for Stabij- og Wetterhoun (NVSW). Denne organisation har siden 1947 varetager de to frisiske racers interesser. I dag (2013) findes der i hele verden en population på mere end 6000 Stabyhoun.
- Helhedsindtryk:** Harmonisk, solidt bygget stående jagthund af rektangulær bygning, hverken for grov eller for elegant. Huden har ingen folder eller løs halshud. Pelsens længde på bryst, krave, forben, bukser og hale giver indtryk af en langhåret hund. Pelsen skal dog ikke være overdreven lang. Kønspræget skal være udtalt.
- Vigtige proportioner:** Kroplængden er en smule længere end skulderhøjden. Det er vigtigt, at der er balance mellem en funktionsdygtig krop og hundens størrelse. Afstanden fra manken til albuen er næsten den samme som afstanden fra albuen til jorden.

- Temperament:** En Stabyhoun vogter gården og holder den fri for mus og rotter. De tidligere lidt større Stabyhoun trak mælkevognen, mens de mindre typer blev kendt for deres evne til at fange muldvarper. Disse talenter gjorde racen populær hos de fattigere bønder og gårdmedhjælpere. Muldvarpeskind var en hel del penge værd som for på ærmekanter og andre beklædningsgenstande. Stabyhoun sad i cykelkurven, så den kunne bringes med over større afstande. Racen er meget uafhængig og kan lide at gå sine egne veje. Den er hengiven, men kan også være stædig. Tålmodighed og en vedvarende træning er vigtig. I huset og på gården er Stabyhonden en rolig men årvågen hund. Over for fremmede og i ukendte omgivelser kan den i begyndelsen være reserveret – men bør aldrig være bange.
- Hoved:** Tørt uden hængende læber og løs halshud. Hovedets størrelse er i balance med kroppen, og kønspræget er udtalt. Hovedet er længere end bredt. Næsepartiets længde er næsten den samme som længden fra stoppet til nakkekuden. Udtrykket er mildt, venligt og opmærksomt.
- Skalle:** Skallen er let hvælvet – også let rundet på siderne – ikke smal. Den må ikke give indtryk af at være bred og rund.
- Stop:** Skallen går i en blød bue over i næsepartiet. Set fra siden ser stoppet mere markeret ud på grund af de lidt fremtrædende øjenbrynsbuer.
- Næse:** Sort hos hunde med sort og hvid pelsfarve, brun hos hunde med brun og hvid pelsfarve. Næsen er veludviklet med godt åbne næsebor.
- Næseparti:** Kraftfuldt, gradvis smallere mod næsen uden at være spidst – set både fra siden og fra oven (kileformet). Næseryggen er lige og bred – set fra siden hverken konkav eller konveks.
- Læber:** Stramme, ikke hængende eller med læbefold
- Kæber, bid:** Stærkt og komplet med saksebid. Manglende PM1 og M3 samt en dobbelt PM1 er tilladt.
- Kinder:** Kun let udviklede
- Øjne:** Placeret vandret, middelstore og runde med stramme øjenrande, der ikke viser bindehinden. Øjenfarven er mørkebrun hos hunde med sort og hvid pels og lysere brun hos hunde med brun og hvid pels.
- Ører:** Ørerne er ansat på højde med en linie trukket fra næsespidsen og gående gennem den inderste øjenkrog. Når hunden er opmærksom, bør ørerne ikke bæres uden for skallens omrids. Ørerbrusken er ikke hård, så ørerne bæres blødt liggende ind til hovedet. De er moderat lange og når til mundvigen. De har form som en murerske med en rundet spids. Pelsen på ørerne er en racetypisk detalje. Ved basis er pelsen temmelig lang og aftager gradvis i længde udefter således, at den nederste tredjedel af øret er beklædt med kort pels. Pelsen bør være lige, men en let bølget pels er tilladt. Pelsen på ørerne bør ikke være længere end selve øret, da det giver et usoigneret indtryk.
- Hals:** Stærk med rundt tværsnit, middellang – ikke for lang. Hovedet bæres for det meste lavt, så der dannes en stump vinkel med blød overgang mellem halsen og overlinien. Halsen er uden løs halshud.

Krop:	Kraftfuld, renskåret med god muskulatur
<u>Overlinie:</u>	Flydende og stærk
<u>Manke:</u>	Godt tilbagelagt, stærk men ikke fremtrædende
<u>Ryg:</u>	Stærk og lige
<u>Lænd:</u>	Stærk og muskuløs
<u>Kryds:</u>	Let faldende
<u>Bryst:</u>	Dybt og når til albuerne. Set forfra er det bredt, så forbenene er bredt stillede. Godt hvælvede ribben – men ikke tønndeformede. Ribbenene er dybe og lange, så brystkassen når så langt som muligt bagud. Albuerne skal ligge tæt til brystkassen.
<u>Underlinie:</u>	Flydende og når langt bagud – kun let optrukken
Hale:	Når ned til haseleddet, ikke højt ansat. I ro bæres den nedhængende, idet den yderste trediedel kan bøje opefter i en blød bue. I aktion løftes halen, men bør aldrig bæres på eller over ryggen eller danne krølle. Halen er rund og beklædt helt ud i spidsen med langt tæt hår uden krøller eller bølger. Den er uden fane. I stedet for er halens udseende busket med rigelig lang og tyk pels, der giver et overdådigt udseende.
Lemmer:	
Forpart:	Kraftfuld, muskuløs og funktionelt vinklet, så forbenene er korrekt stillet under kroppen. Set forfra står forbenene en smule bredt.
<u>Skuldre:</u>	Skulderbladet slutter tæt til brystkassen og er godt tilbagelagt.
<u>Overarm:</u>	Funktionelt vinklet. Overarmen er af samme længde eller en anelse kortere end skulderbladet.
<u>Albuer:</u>	Stærke, lige og parallelle
<u>Underarm:</u>	Stærk, lige og parallel
<u>Håndrod:</u>	Kraftfuld
<u>Mellemhånd:</u>	Let skråtstillet
<u>Forpoter:</u>	Stærke, kompakte og let ovale. Tærerne godt buede, samlede og vendende fremefter.
Bagpart:	Kraftfuld og velvinklet – uden overdrivelse. Set bagfra er benene bredt stillede med parallelle haser.
<u>Overlår:</u>	Med god bredde og længde og muskuløs med funktionel vinkling mellem hofte og knæ
<u>Knæ:</u>	Funktionelt vinklet
<u>Underlår:</u>	Af god længde
<u>Haser:</u>	Lige, parallelle og stillet med god afstand. De drejer hverken ind- eller udad.
<u>Mellemfod:</u>	Af normal længde
<u>Bagpoter:</u>	Som forpoterne
Bevægelse:	Kraftfuld og harmonisk med godt drive og jordvindende. Set forfra bevæger Stabyhoun sig lidt bredt. Når hunden bevæger sig, holdes hovedet lavt. Halen bæres over ryglinien i en let bue, når hunden er aktiv.
Hud:	Fast og tætsluttende uden rynker eller folder
Pels:	
<u>Hårslag:</u>	Pelsen er af middel længde over hele kroppen. Den er lige og har en vejrafvisende underpels. En let bølget pels kan tolereres på krydset. Den buskede pels på bryst, krave, bukser og hale giver indtryk af en langhåret pels. Pelsen på hovedet, på forsiden af forbenene og på forsiden af haserne er kort. Pelsen på bagsiden af forbenene er

længere og godt udviklet. På bukserne og på halen er pelsen mere busket og har ikke faner. En krøllet pels er ikke tilladt.

Farve:

En Stabyhoun er en broget hund i sort og brunt med hvide aftegn, men også sort/roan og brun/roan er acceptabelt. Det hvide kan have roan-aftegn eller ticking. Hovedet er sort eller brunt med eller uden blis. Begge disse farver ses med eller uden pletter. Pelse med en (tydelig) sadel tolereres. Tan aftegn og trefarvet er disqualificerende.

Størrelse:

Ideal skulderhøjde: Hanner 50-53 cm
Tæver 48-50 cm

Der tillades 2 cm over eller under ideelhøjden. Racetype er vigtigere end en præcis højde.

Vægt: Hanner 22-27 kg
Tæver 18-23 kg

Fejl:

Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og dens indvirkning på hundens sundhed og velbefindende og dens evne til at udføre sit oprindelige arbejde.

- Tangbid
- For tungt hoved, for bred eller for rund skalle
- Svag ryg eller poter
- Manglende kønspræg
- Krøllet hale eller halen båret over ryggen
- Stærkt faldende kryds

Alvorlige fejl:

- Snoet hale
- Benene for langt inde under kroppen i stand og bevægelse
- Elegant og yndefuldt udseende
- Lavbenet
- Smal front og flade ribben

Diskvalificerende Fejl:

- Aggressive eller for sky hunde
- Enhver hund, der tydeligt viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
- Utypiske hunde med manglende racetype
- Øjenrande for løse
- Overbid, underbid og skævt bid
- For mange manglende tænder
- Haleknæk
- Meget krøllet pels (astrakan)
- Enhver anden farve end nævnt i standarden, manglende hvidt

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.

- Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk bygning bør anvendes i avlen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl

Ω Ω Ω

Standarden udgivet af FCI 29. maj 2015

*Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité,
JANUAR 2016*

☒☒☒ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i JULI 2015 ☒☒☒

Anatomiske træk

